

Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 7. februar 2017 i sag nr. BS 3-1880/2014:

A
mod
Patientskadeankenævnet
Patientombuddet
Finsensvej 15
2000 Frederiksberg

Sagens baggrund og parternes påstande

Denne sag, der er anlagt den 23. oktober 2014, vedrører prøvelse af en afgørelse, som sagsøgte, det daværende Patientskadeankenævn, nu Ankenævnet for Patienterstatningen, traf den 23. april 2014 for så vidt angår erhvervsevnetab for sagsøgeren, **A**, i forbindelse med en patientskade, hun blev påført ved en operation den 16. december 2010.

Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgerens erhvervsevnetab skal fastsættes til midlertidigt under 15 %, samt at sagen skal hjemvises til fornyet administrativ behandling.

Sagsøgte har principalt nedlagt påstand om afvisning, subsidiært om frifindelse.

Der har under sagen været indhentet udtalelser fra Retslægerådet af 4. september 2015 og 15. januar 2016 samt udtalelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring af 14. september 2016.

Oplysningerne i sagen

Dommen indeholder en dækkende gengivelse af de forklaringer, der er afgivet under hovedforhandlingen, men i øvrigt ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218a, stk. 2.

A har forklaret, at hun nu er 24 år og stadig er på uddannelsen i finansøkonomi, hvor hun lige nu er i praktik i **X**. Hun regner med at blive færdig i sommeren 2017. Hun bor i Arden i et lejet hus sammen sin kæreste. Forløbet efter operationen december 2010 var, at hun kom i intensiv genoptræning på **B** Sygehus. De blev bekymrede, da hun ikke havde fik det bedre og ikke havde fået vækst i muskulaturen. Hun blev også kontrolleret i **C**, hvor det samme blev påpeget. Hun trænede armen sammen med sin fysioterapeut med forskellige øvelser, herunder styrkeøvelser. Det gjorde meget ondt og hun blev dårlig af det.

Fysioterapeuten var bekymret, men troede nok ikke på det tidspunkt, at der var tale om en alvorlig nerveskade. Det gik op for hende selv, at der var noget galt, da genoptræningen ikke virkede og funktionerne i armen begyndte at svinde. Hun gik i 2. g. fra 2010 til 2011. Efter skaden havde hun sværere ved at komme i skole. Hun kunne ikke køre bil i skole, fordi hun ikke kunne bruge armen, så hendes mor kørte hende og hentede og bragte taske m.v. ind på gymnasiet. Hun havde store problemer i idræt, fordi hun ikke kunne være med, men kiggede på de andre, der lavede idræt. Gymnasiet var vidende om skaden og hun talte med rektor om konsekvenserne, herunder at hun ikke kunne gå til idræt, men det var skolen ret uforstående overfor. Hun blev ved med at gå til genoptræning og var meget væk fra skolen i den forbindelse, ligesom hun dengang havde mange smerter i skulderen. Hun skiftede fra at skrive på computer til at skrive i hånden. Hun ville gerne have været indenfor politiet, og det var hendes primære plan inden skaden. Alternativt ville hun gerne have haft et andet fysisk arbejde, da hun ikke er meget for at sidde med hovedet i en bog. Det var mest en sekundær plan at blive berider. Hun har gået til ridning siden hun var 9 år, rider nu på det danske landshold, og har fået flere medaljer samt var udtaget til OL i Rio 2016, hvor hun dog ikke kom med. Hun rider med særlige hjælpemidler, som andre ryttere ikke må benytte, da hun konkurrerer med raske atleter, og har derfor fået dispensation til disse ting. Hun har først søgt i Danmark om at blive handicaprytter. Hun er i den forbindelse testet af fysioterapeuter og har fået fastsat en grad. Hun er derefter testet af andre fysioterapeuter til en international grad. Der er fem grader af handicap, og hun er i den bedst fungerede del. Testen er fysisk og ikke psykisk. Fysioterapeuterne har kun testet arm og skulder. Før skaden var hun juniorrytter og havde som mål at komme til DM. Hun var ikke på noget landshold dengang og havde ikke mulighed for at komme til OL som "rask" rytter. Hun bruger rigtig meget tid på ridning, både dengang og nu. Hun kan ikke holde til at ride flere gange om dagen. Hendes far hjælper med sadling m.v. Hun strigler selv, men andre står får udmugning og fodring. Der er meget hun ikke kan, herunder komme op og ned af hesten uden hjælp. Hun blev færdig med gymnasiet i sommeren 2012. Der gik et års tid med at finde ud af, hvad hun ville fremover. Hun havde ikke tidligere tænkt sig i en boglig retning, derfor var hun meget i tvivl. Hun var bl.a. på "uddannelsesguide", men har også en onkel, der er revisor. Hun kunne med sin studentereksamen ikke søge ind nogen steder, hvor der skulle være et gennemsnit. Hun tænkte, at hun gerne ville prøve revisionsbranchen, og besluttede sig for at starte på finansøkonomi på den linje. Der gik hun et år fra 2013-2014, men hun kunne ikke følge undervisningen, der var meget på pc, og betjene de programmer, der skulle bruges i den forbindelse, og droppede derfor ud. Hun kunne ikke følge med og kunne ikke forsinke undervisningen. Hun startede derefter på idrætsstudiet i Aalborg, fordi hun godt kan lide sport og tænkte at hun kunne blive diætist eller komme indenfor coaching, men meget af undervisningen viste sig at være fysiske aktiviteter, som cykling og klatring, som hun ikke kunne deltage i, ligesom logistikken i at deltage i undervisningen var svær. Hun havde forhørt sig på skolen forinden om, hvorvidt hun kunne klare uddannelsen, hvilket de godt mente, at hun kunne. Hun var på idrætsstudiet i

2-3 måneder fra sommeren 2014. Hun begyndte på sin nuværende uddannelse i september 2015, som er finansøkonomi på forsikringslinjen. I den mellemliggende periode var hun på jobcenteret, da hun var i vildrede om, hvad hun skulle. Hun har nu speciale i forsikring, fordi hun syntes det lød spændende. Det skete efter forudgående kontakt med jobcenteret. Hun betalte selv til computer, diktafon og sekretærhjælp, og har

D til at hjælpe sig med at skrive noter. Hun har lært programmerne at kende, samtidig med at D betjente dem. Hun kendte ikke D i forvejen. Hun var lige flyttet til Hobro. De sidder ikke sammen i alle fag. I de fag, D ikke deltager i, er der andre, der hjælper hende. Der er eksamener og gives kun eksamenskarakterer. Hun har et karaktersnit på 7,5 lige nu, fordi hun har mere tid til at sætte sig ind i tingene og følge med. Hun regner med at klare uddannelsen på normeret tid. Hun har fået praktikplads ved

X i Aalborg. De kender til hendes fysiske udfordringer, men hun er alligevel spændt på, om hun kan følge med. Hun har af hjælpemidler fået en invalidebil. Hun mistede på et tidspunkt sit kørekort og skulle til en ny påtegning, inden hun kunne køre igen, idet hun skal køre med automatgear. Hun er helt afhængig af bil for at komme rundt, da hun ikke kan bære skoletaske eller anden bagage. Hun er bekymret for sin fremtid ved

X, da der er mange dygtige elever uden handicap at vælge imellem, men hun håber på, at tingene går som de skal. Hun er blot meget spændt på, hvad der venter hende. Hendes praktik lige nu er kun som led i uddannelsen og ikke en fast stilling. Man kan ikke tjene penge på at deltage i handicapsport. Der var reducerede pengepræmier ved OL i Rio, men normalt er der ingen eller kun helt symbolske pengepræmier. Hun tænker ikke at videreudanne sig indenfor beriderområdet, da hun næppe som handicaprytter tror, at hun kan have en fremtid der. Træningen også for handicapryttere finder sted så tæt på raske atleters som muligt. Hun tænker stadig, at hun ikke er særligt boglig og at de bedre karakterer, hun nu har fået, skyldes at hun lægger rigtig meget tid i uddannelsen og har haft færre fag end sine medstuderende uden handicap. Hun vil aldrig kunne blive advokat eller lignende. Hun er nok bogligt set stærkest indenfor forsikringsdelen, det er derfor, hun har valgt det område.

D har forklaret, at hun har lavet udtalelsen af 29. august 2016 om sin bistand til A. Hun går på samme skole som A og startede på samme tidspunkt, 1. september 2015. Hun er dog på pengeinstitutlinjen hvor A er på forsikringslinjen, men de har en del fælles fag, kun specialerne er forskellige. De har 80-85 procent af timerne sammen. Hun tager hovedsageligt notater under timerne og sender dem til A bagefter. I erhvervsøkonomi og andre fag, hvor de skal lave beregninger på pc, samarbejder de som en gruppe. Hun har været "sekretær" for A siden 2-3 uger efter at de startede, da hun ikke så det som besværligt at hjælpe A på den måde. Hun har selv brug for noter til at følge med, men kunne i den første tid se, at A ikke tog noter. A kan ikke tage noter med begge hænder, og kan derfor ikke følge med i undervisningens tempo. Der er også brug for praktisk hjælp i andre sammenhænge, f.eks. til at bære mad i kantinen samtidig med at A skal betale, da A kun kan løfte med en hånd. De mødes nogle aftener og hygger sammen, ligesom de har skrevet

størstedelen af deres opgaver i sammen i et gruppearbejde, hvor også to andre piger deltager. Der skriver **A** lidt, men de andre nok mere. Hun ville selv være bekymret for sin fremtid rent beskæftigelsesmæssigt, hvis hun havde **A**'s lidelse. Ved brugen af mange pc-programmer skal der bruges to hænder.

Parternes synspunkter

Sagsøgeren har under hovedforhandlingen uddybet anbringenderne i påstandsdokumentet, hvor følgende er anført:

"ANBRINGENDER:

Det gøres til støtte for den nedlagte påstand gældende, at det på baggrund af de lægelige akter i sagen, Retslægerådets besvarelse, udtalelsen fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, den anerkendte behandlingsskade må lægges til grund, at patientskaden forventelig har medført en varig nedsættelse af skadelidtes evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde.

Det fremgår videre af udtalelsen fra **E** Gymnasium, at **A** boglige niveau (grundet behandlingsskadens følger) var under middel, ligesom det fremgår af sagens oplysninger, at **A** måtte opgive finansøkonomiuddannelsen – ligeledes grundet behandlingsskadens følger.

Det gøres gældende, at den 23. april 2014 var det ikke muligt endeligt at skønne over **A**'s fremtidige erhvervsevne, hvorfor Patientskadeankenævnets afgørelse af 23. april 2014 skal ophæves, og at sagen hjemvises til fornyet behandling. **A**'s erhvervsmæssige situation var således uafklaret på dette tidspunkt, og der var ikke holdepunkter for at fastsætte tabet til endeligt under 15 %.

I ovennævnte sag har Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES) afgivet vejledende udtalelse den 14. september 2016. Udtalelsen er fremlagt som sagens bilag 21. Denne udtalelse støtter sagsøgers synspunkt.

Som det fremgår af udtalelsen, har AES vurderet, at det varige mén udgør 25 %, og at det midlertidige erhvervsevnetab er mindre end 15 %.

På den baggrund gøres det gældende, særligt for så vidt angår sagsøgte vurdering af sagsøgers erhvervsevnetab, at sagsøgte vurdering kan tilsidesættes med det fornødne sikre grundlag.

Det følger af erstatningsansvarslovens § 10 og retspraksis, at AES har enekompetencen til at foretage méngradsvurderinger, jf. erstatningsansvarslovens § 4, samt erhvervsevnetabsvurderinger, jf. samme lovs §§ 5-7.

I forlængelse af udtalelsen har sagsøger udenretligt forespurgt sagsøgte, om

udtalelsen giver anledning til en genoptagelse af sagsøgers sag, hvilket sagsøgte imidlertid har afvist.

Med denne afgørelse er det sagsøgers opfattelse, at sagen herefter bør hjemvises til Patienterstatningen, hvis endelige vurdering af sagsøgers erhvervsevnetab bør afvente sagsøgers færdiggørelse af sit undervisningsforløb.

Ud fra sagens samlede oplysninger, og ikke mindst udtalelsen fra AES, er det fortsat sagsøgers opfattelse, at der ikke er grundlag for at fastsætte sagsøgers erhvervsevnetab til endeligt mindre end 15 %, idet følgerne efter den anerkendte behandlingsskade (sagsøgers skulderskade) er så omfattende, at den erhvervsmæssige situation netop er uafklaret.

Sagsøger har dermed også en retlig interesse i at få rettens vurdering af, hvorvidt skadernes omfang er af en sådan karakter, at der ikke er grundlag for at vurdere erhvervsevnetabet endeligt.

Det hænger i sagens natur sammen med, at følgerne efter behandlingsskaden er stationære, og at sagsøgte er af den opfattelse, at der endeligt er gjort op med følgerne efter patientskaden. Ellers ville sagsøgte ikke have foretaget en endelig vurdering af netop erhvervsevnetabet. Af den grund er sagsøgtes henvisning til muligheden for genoptagelse jf. erstatningsansvarslovens § 11 overflødig og sagsøger har ikke en interesse i, at skulle stå i en genoptagelsessituation, idet sagsøger bærer bevisbyrden for at sagen kan genoptages på et senere tidspunkt. En bevisbyrde der i sagens natur er vanskelig at løfte, når den afgørelse, der står til prøvelse netop viser, at der er gjort op med de kendte følger/gener i forhold til erhvervsevnetabet, som er udmålt til endeligt under 15 %.

Sagsøger har derimod en (retlig) interesse i, at en endelig afgørelse afventer en afklaring af sagsøgers jobmuligheder efter uddannelsesforløbet er afsluttet.

At tabet alene kan vurderes midlertidigt, og ikke endeligt, kan også få betydning i forhold til øvrige krav. Bl.a. erstatning for forlængelse af uddannelse og erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter færdiggjort uddannelse.

Sagsøger mener dermed, at sagen skal stå åben og afvente en endelig afklaring ud fra den præmis, at der netop ikke er taget stilling til behandlingsskadens følger i forhold til sagsøgers erhvervsmæssige situation.

Det forhold, at AES mener, at vurderingsgrundlaget er en smule spinkelt, ses ikke at have haft indflydelse på selve vurderingen af erhvervsevnetabet. Der er i sagens natur ikke yderligere lægelige akter, idet tilstanden er stationær.

Der forefindes i sagens natur ikke kommunale akter mv., idet sagsøger er i gang med et uddannelsesforløb, som hun dog ikke kan gennemføre uden

hjælp. I den forbindelse henvises til sagens bilag 22, som også underbygger AES' vurdering af, at erhvervsevnetabet retteligt er midlertidigt mindre end 15 % og ikke endeligt under 15 %.

Såfremt sagsøger får medhold i den nedlagte påstand, vil det i sagens natur betyde, at sagen skal hjemvises til fornyet sagsbehandling i Patienterstatningen, som så skal træffe afgørelse, når sagsøgers (erhvervsmæssige) situation er endeligt afklaret."

Sagsøgte har under hovedforhandlingen uddybet anbringenderne i påstandsdokumentet, hvor følgende er anført:

"Anbringender

Afvisningspåstanden

Til støtte for ankenævnets principale påstand om afvisning gøres det gældende, at **A** ikke (længere) har nogen retlig interesse i søgsmålet, idet der ikke er tvist om den nye påstand, som **A** har nedlagt i det reviderede afsluttende proces-skrift af 17. november 2016.

A har i det afsluttende processkrift nedlagt påstand om, at ankenævnet skal anerkende, at hendes erhvervsevnetab skal fastsættes midlertidigt til under 15 procent.

Ankenævnet fastslog ved den indbragte afgørelse af 23. april 2014 (bilag 13), at **A** ikke var påført et erhvervsevnetab på 15 procent eller derover som følge af den anerkendte patientskade.

A's påstand således helt i overensstemmelse med resultatet i den indbragte afgørelse. Der foreligger dermed ikke længere en retstvist, som konkret og aktuelt berører hende individuelt, idet der er enighed om, at

A's erhvervsevnetab er under 15 procent, og at hun således ikke har krav på erstatning for tab af erhvervsevne.

Påstandens henvisning til, at erhvervsevnetabet "midlertidigt" skal fastsættes til under 15 procent, er endvidere uegnet til at indgå i en domskonklusion.

Der kan ikke efter erstatningsansvarsloven – i modsætning til efter arbejdsskadesikringsloven – træffes egentlige midlertidige erhvervsevnetabsafgørelser.

Efter arbejdsskadesikringslovens § 17, stk. 3, kan der træffes en midlertidig afgørelse om erstatning for erhvervsevnetab, hvis den erhvervsmæssige situation ikke er afklaret. En tilsvarende bestemmelse findes ikke i erstatningsansvarsloven.

Ordet "midlertidig" omtales i relation til erhvervsevnetaberstatning tre steder i erstatningsansvarsloven, nemlig i §§ 2, 10 og 16, og ingen af disse bestemmelser tager sigte på det i påstanden ønskede resultat.

Det fremgår af § 2, stk. 1, der vedrører tabt arbejdsfortjeneste, at:

"Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ydes, indtil skadelidte kan begynde at arbejde igen. Må det antages, at skadelidte vil lide et erhvervsevnetab på 15 pct. eller der-over, ydes erstatning indtil det tidspunkt, hvor det er muligt midlertidigt eller endeligt at skønne over skadelidtes fremtidige

erhvervsevne.”

Bestemmelsen vedrører således alene det tilfælde, hvor der er et varigt erhvervsevnetab, og skal ses i sammenhæng med lovens § 10, hvoraf fremgår, at skadelidte har mulighed for at indhente en vejledende, *midlertidig* udtalelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, hvis den erhvervsmæssige situation ikke er afklaret.

Af lovens § 16, stk. 1, fremgår det, at skadelidte har mulighed for at kræve en foreløbig acontoerstatning, i de tilfælde hvor der lides et varigt erhvervsevnetab på mindst 15 %. Et sådant beløb udbetales ifølge bestemmelsen som *midlertidig* erhvervsevnetabserstatning. Erstatningen udmåles som et kapitalbeløb ud fra et skøn over, hvad det varige erhvervsevnetab vil udgøre.

I denne sag er der enighed om, at der ikke er et varigt erhvervsevnetab på mindst 15 %, og dermed kan der heller ikke udmåles en *midlertidig* erhvervsevnetabserstatning.

På baggrund heraf kan **A** ikke få medhold i den nedlagte påstand om, at hendes ”erhvervsevnetab skal fastsættes til midlertidigt under 15 %”, idet der ikke er tvist om påstanden, som tillige er uegnet til at indgå i en domskonklusion.

Det bemærkes, at det fremgår af erstatningsansvarslovens § 11, at

A kan begære sagen genoptaget, hvis sagens faktiske omstændigheder ændrer sig væsentligt i forhold til dem, der blev lagt til grund ved sagens afslutning, jf. eksempelvis U.2014.3729H, hvor Højesteret fastslog, at genoptagelse efter § 11 ikke er begrænset til tilfælde, hvor ændringerne i det faktiske grundlag for den tidligere afgørelse vedrører skadelidtes helbred og erhvervsevne, men også kan ske, hvor ændringerne vedrører skadelidtes faktiske muligheder for at få et job, som denne kan bestride.

Frifindelsespåstanden

Såfremt retten måtte finde, at det ovenfor anførte ikke kan føre til sagens afvisning, gøres det gældende, at ankenævnet af de samme grunde skal frifindes.

Til støtte for den subsidiære frifindelsespåstand gøres det endvidere gældende, at **A** ikke har godtgjort et sikkert grundlag for at tilsidesætte Patientskadeankenævnets afgørelse af 23. april 2014 (bilag 13).

Det må ved bevisbedømmelsen tages i betragtning, at Patientskadeankenævnet på grund af sin sammensætning, der bl.a. omfatter medlemmer med lægevidenskabelig baggrund, brug af specialkonsulenter ved afgørelserne og gennem behandlingen af et stort antal sager, har en særlig erfaring i at bedømme sager efter klage- og erstatningsloven, og at der derfor skal være et sikkert grundlag for at tilsidesætte afgørelsen.

Det er **A**, der bærer bevisbyrden for, at der er grundlag for at tilsidesætte nævnets afgørelse.

Det følger af erstatningsansvarslovens § 5, at der ydes erstatning for tab af erhvervsevne når en personskeade har medført varig nedsættelse af den skadelidtes evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde.

Erhvervsevnetabsprocenten fastsættes ud fra en vurdering af, hvad den skadelidte ville have tjent, hvis skaden ikke var sket, sammenholdt med en vurdering af, hvad den skadelidte må antages at kunne tjene med skaden. Endelig fremgår det af erstatningsansvarslovens § 5, at der ikke ydes erstatning, såfremt erhvervsevnetabet er mindre end 15 %.

A har ikke godtgjort, at hun som følge af patientskaden er udelukket fra at søge et erhverv med en indkomst svarende til indtægten ved politiarbejde eller som berider. Tvært imod har **A** over for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring oplyst, at hun med studiestart den 1. september 2015 blev optaget på studiet til finansøkonom, og at hun forventer, at studiet færdiggøres den 30. juni 2017 (bilag 21). Dette støtter ankenævnets vurdering af, at **A** med de rette skånehensyn kan varetage erhvervsjob til en løn, som svarer til den, hun kunne have oppebåret som politimand eller berider.

As erhvervsevne er således ikke nedsat i ethvert erhverv, hvorfor **A**s erhvervsevne ikke er nedsat med 15 % eller derover, hvilket tillige støttes af Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings udtalelse af 14. september 2016 (bilag 21)."

Rettens begrundelse og afgørelse

Indledningsvis bemærkes, at det efter sagens oplysninger, herunder navnlig Patientforsikringens afgørelse af 15. juni 2012, som ubestridt kan lægges til grund, at **A** ved operationen den 16. december 2010 blev påført en skade, der er dækket af loven om klage- og erstatningsadgang indenfor sundhedsvæsenet og at det varige mén herved er fastsat til 30 %. Det kan også efter sagens oplysninger som ubestridt lægges til grund, at hendes erhvervsevnetab hverken på tidspunktet for sagsøgtens afgørelse oversteg eller på nuværende tidspunkt overstiger 15 %, hvorfor der heller ikke på nuværende tidspunkt er grundlag for at tilkende hende erstatning for erhvervsevnetab efter erstatningsansvarslovens § 5, jf. denne bestemmelses stk. 3.

Derimod er sagsøgeren efter det oplyste af den opfattelse, at det efter gennemførelsen af hendes uddannelsesforløb formentlig vil vise sig, at hendes erhvervsmæssige muligheder på grund af skaden i praksis er nedsat på en sådan måde, at erhvervsevnetabet til den tid overstiger 15 %.

Den anerkendelsespåstand, som sagsøgeren har nedlagt, må på den baggrund forstås sådan, at sagsøgeren ønsker dom for, at der på nuværende tidspunkt af sagsøgte ikke tages endeligt stilling til fastsættelsen af erstatningen for sagsøgerens erhvervsevnetab, idet sagen ønskes hjemvist og sat i bero, indtil der foreligger en afklaring af sagsøgerens erhvervsmæssige muligheder.

Retten bemærker vedrørende sagsøgtens påstand om afvisning af sagen, at retten på den baggrund finder, at sagsøgeren har den fornødne retlige interesse i at få prøvet en sådan påstand, idet sagsøgte har bestridt, at der er grundlag for at hjemvise sagen og sætte den i bero, og idet påstanden i øvrigt ikke er formuleret en sådan måde, at den er uegnet til at indgå i en

domskonklusion. Som følge heraf tages påstanden om afvisning af sagen ikke til følge.

Retten bemærker herefter, at det på baggrund af det oplyste, herunder navnlig den lægefaglige vurdering af 20. januar 2012 fra F, udtalelsen af 14. september 2016 fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og sagsøgerens egen forklaring bestemt ikke kan udelukkes, at skaden på længere sigt vil have betydning for sagsøgerens erhvervsmæssige muligheder, herunder i hvert fald for fysisk belastende arbejdsområder. Omvendt må det også lægges til grund, at hun på nuværende tidspunkt fortsat er tilmeldt en uddannelse på finansøkonomi indenfor forsikringsområdet, som hun med den fornødne hjælp og støtte passer med et fornuftigt karaktergennemsnit, ligesom hun, også med den fornødne hjælp og støtte, i fritiden er rytter på et højt niveau på handicapvilkår.

Det må herefter antages, at det først efter, at hun har afsluttet sit uddannelsesforløb er muligt at vurdere hendes muligheder for at skaffe sig indtægter ved arbejde, som med rimelighed kan forventes af hende, jf. herved bestemmelsen i erstatningsansvarslovens § 5, stk. 2 og herefter at sammenholde dette med indtægtsmulighederne hun ville have haft indenfor politiet eller som berider. Det er også først efter afslutningen af uddannelsesforløbet muligt at vurdere, hvor lang tid skaden har forsinket hendes uddannelse og om der eventuelt er grundlag for at tilkende hende erstatning herfor.

Retten finder herefter, at det på tidspunktet for sagsøgtes afgørelse af sagen den 23. april 2014 ikke var og ikke indenfor kortere tid ville blive muligt at skønne over, hvad sagsøgerens erhvervsevnetab på sigt ville blive, ligesom sagsøgerens erhvervsevnetab hverken på daværende udgjorde eller på nuværende tidspunkt udgør de mindst 15 %, der efter erstatningsansvarslovens § 5, stk. 3, er en betingelse for at tilkende erstatning.

Der er i lovgrundlaget for sagsøgte ikke hjemmel til at træffe en midlertidig afgørelse om erhvervsevnetab, jf. lov om klage- og erstatningsadgang indenfor sundhedsvæsenet § 24, stk. 1, der henviser til de almindelige regler i erstatningsansvarsloven. Dette er i modsætning navnlig til reglen i arbejdsskadeforsikringslovens § 17, stk. 2, hvorefter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan træffe en midlertidig afgørelse om erhvervsevnetab, hvis den skadelidtes erhvervsmæssige situation ikke er afklaret.

Retten finder endvidere, at der ikke foreligger noget retligt grundlag for at pålægge sagsøgte at sætte en afgørelse om erhvervsevnetab i bero, hvis en skadelidtes erhvervsmæssige situation ikke kan afklares indenfor kortere tid, idet den skadelidtes interesse i at få genoptaget sagen, hvis der viser sig at være et erhvervsevnetab når den erhvervsmæssige situation på et senere tidspunkt er afklaret, må anses for at være tilstrækkeligt beskyttet ved reglen i erstatningsansvarslovens § 11 – i hvert fald efter den ændring af bestemmelsen, der skete ved lov nr. 463 af 7. juni 2001, hvor betingelserne

for genoptagelse blev lempet.

Som følge af det anførte er der ikke grundlag for at give sagsøgeren medhold i hendes påstand, hvorfor sagsøgte frifindes.

Efter sagens udfald skal sagsøgeren betale sagsomkostninger til sagsøgte som anført nedenfor. Beløbet er fastsat på grundlag af sagens tidsmæssige omfang og karakter, herunder at sagen flere gange har været forelagt for Retslægerådet og tillige for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Der er endvidere taget hensyn til, at sagen oprindeligt er anlagt med en beløbsmæssig værdi på 590.250 kr. Beløbet vedrører i sin helhed godtgørelse af sagsøgtes advokatudgift inkl. moms, herunder udgifter til materialesamling.

Thi kendes for ret:

Sagsøgte, Ankenævnet for Patienterstatningen, frifindes.

Sagsøgeren, **A**, skal inden 14 dage betale 75.000 kr. i sagsomkostninger til sagsøgeren.

Ole Høyer
dommer
/mkod

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten i Aalborg, den 7. februar 2017.

Rikke Heby Pedersen, Afdelingsleder tlf. 99688590